

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΕΝΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΔΩΡΟΔΟΚΙΑΣ (ΔΩΡΟΛΗΨΙΑΣ¹) ΚΑΙ ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΗ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΑΥΤΩΝ ΣΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ (ΔΙΑΤΑΚΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΜΠΤΙΚΟΥ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ) ΠΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ².

1. Κατά το άρθρο 235 Ποινικού Κώδικα, για να συντελεσθεί αντικειμενικώς το έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας, απαιτείται (μεταξύ άλλων) η συνδρομή των ακόλουθων στοιχείων : 1) Η προσφορά ή η υπόσχεση δώρων να γίνεται προς υπάλληλο, όπως αυτός προσδιορίζεται στο άρθρο 13^α του ανωτέρω Κώδικα και 2) τα δώρα αυτά να δίδονται στον τελευταίο για ενέργεια ή παράλειψή του, η οποία αντίκειται στα καθήκοντά του ή ανάγεται στην υπηρεσία του ως υπαλλήλου, η οποία (υπηρεσία) του έχει ανατεθεί με νόμο, υπηρεσιακό κανονισμό, διαταγές ή οδηγίες των προϊσταμένων του, συνεπεία της υπηρεσιακής σχέσης του, από τους κατά νόμο προϊσταμένους του³.

(1.1) Υπό την έννοια αυτήν :

(α) Υποκείμενο της εν λόγω εγκληματικής πράξης είναι αποκλειστικώς υπάλληλος⁴, που θεωρείται κατά νόμο εκείνος στον οποίο έχει νομίμως ανατεθεί, έστω και προσωρινώς, η άσκηση υπηρεσίας, δημόσιας, δημοτικής, κοινοτικής ή άλλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου⁵. Κύριος χαρακτήρας της υπαλληλικής σχέσης είναι η σχέση ιεραρχικής υποταγής και εξάρτησης⁶ και

(β) στην καταδικαστική απόφαση για ενεργητική δωροδοκία τινός, πρέπει να

¹ (Passive bestehung).

² Βλ. τα άρθρα 320 § 2 εδάφ. α΄ (σε συνδ. με 315 § 3) και 321 § 2 του ΚωδΠοινΔικ.

³ Γάφος, Ποινικόν Δίκαιον, Ειδικόν Μέρος, τ. Γ΄ έκδ. 1961, § 80 IV Β σελ. 14. ΑΠ 489/1996 ΠοινΧρον ΜΖ(1997), 635. ΑΠ 972/1993 ΠοινΧρον ΜΓ(1993), 706. ΑΠ 1128/1993 ΠοινΧρον ΜΓ(1993), 805. ΑΠ 1547/1993 ΠοινΧρον ΜΓ(1993), 1292. ΑΠ 856/1990 ΠοινΧρον ΜΑ, 214.

⁴ Το προκείμενο έγκλημα χαρακτηρίζεται ως (γνησίως) «ιδιαιτέρο έγκλημα» (delictum proprium) [Χωραφάς, Ποινικόν Δίκαιον, Γενικάί αρχαί⁸, § 43 Α σελ. 166. Στάικος, Επίτομος ερμηνεία ελληνικού ποινικού κώδικος, τ.Β΄ (Ειδικόν μέρος), έκδ. 1955, § 236 σελ. 689].

⁵ Χωραφάς, όπ. παρ. Γάφος, όπ.παρ. § 80 I Β σελ. 9. Στάικος, όπ. παρ. § 236 σελ. 687. ΑΠ 253 και 544/2000 ΠοινΧρον Ν, σ.σ. 879 και 987, αντιστοίχως.

⁶ ΑΠ 810/1996 ΠοινΧρον 1997, 383. ΑΠ 14/1992 ΠοινΧρον 1992, 384. ΑΠ 1263/1990 ΠοινΧρον ΜΑ, 559. ΑΠ 1321/1984 ΠοινΧρον ΛΕ, 340.

διαλαμβάνεται και να διευκρινίζεται ότι η ενέργεια ή παράλειψη από μέρους του κατηγορηθέντος και καταδικασθέντος υπαλλήλου, ανάγεται στις υπηρεσιακές του υποχρεώσεις, περιλαμβάνεται δηλαδή μέσα στον κύκλο των αρμοδιοτήτων του, όπως αυτές διαγράφονται στο νόμο ή στο υπηρεσιακό κανονισμό, διαταγές ή οδηγίες ή προκύπτει από την υπηρεσία του, καθώς και από πού προκύπτει τούτο, αφού - για την απαιτούμενη από το Σύνταγμα ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής απόφασης – δεν αρκεί η γενική και αόριστη αναφορά στην απόφαση πως η πράξη του υπαλλήλου ανάγεται στην υπηρεσία του και τα καθήκοντά του.

Διαφορετικά, η απόφαση θα στερείται της απαιτούμενης, (από τα άρθρα 93 § 3 του Συντάγματος και 139 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας), ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και επομένως θα υποπέσει στον αναιρετικό λόγο εκ του άρθρου 510 § 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔικ⁷.

2. Εξ άλλου, κατά το άρθρα 321 § § 1 (περίπτ. δ') 2 και 3 του ΚΠοινΔικ, η κλήση του κατηγορουμένου προς εμφάνιση στο ποινικό δικαστήριο στο οποίο παραπέμπεται δυνάμει (αμετακλήτου) παραπεμπτικού βουλεύματος⁸, πρέπει να περιέχει (μεταξύ άλλων στοιχείων και) ακριβή καθορισμό της εγκληματικής πράξης που αποδίδεται στον κατηγορούμενο⁹. Η έννοια του «ακριβούς καθορισμού» της εγκληματικής πράξης, [που συνιστά μία προώθηση και οριστικοποίηση του «καθορισμού» και της «εξειδίκευσης» κατ' άρθρο 246 § 1 του ΚωδΠοινΔικ και είναι λεπτομερειακός κατά το άρθρο 6 § 3 α' της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (της γνωστής «Ε.Σ.Δ.Α.», η οποία έχει κυρωθεί και στην Ελλάδα και συνεπώς έχει την ισχύ εσωτερικού νόμου και μάλιστα υπέρτερου των ήδη ισχυόντων στην ελληνική επικράτεια, κατά το άρθρο 28 § 1 εδάφ. α' του Συντάγματος)], είναι η ακόλουθη : ο καθορισμός της πράξης που αποδίδεται στον κατηγορούμενο, τόσο με το κλητήριο θέσπισμα όσο και με την κλήση προς εμφάνιση, (η οποία αντιγράφει το διατακτικό του παραπεμπτικού βουλεύματος), είναι «ακριβής», μόνον εφ' όσον και καθ' όσον τα πραγματικά περιστατικά οδηγούν σε μια πλήρη υπαγωγή κάτω από την οικεία ποινική διάταξη, δηλαδή σε πραγμάτωση όλων ανεξαιρέτως των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων της περιγραφής από το νόμο της περί ης πρόκειται αξιόποινης πράξης¹⁰.

⁷ ΑΠ 1114/1993 ΠοινΧρον ΜΓ(1993), 842. ΑΠ 1547/1993, ανωτ., (στην υποσημ. αριθ. 3).

⁸ Η κλήση του κατηγορουμένου στο ακροατήριο συνιστά εν ταυτώ και την τελευταία διαδικαστική πράξη της προπαρασκευαστικής ποινικής διαδικασίας και την πρώτη διαδικαστική πράξη της κύριας ποινικής διαδικασίας (Ανδρουλάκης, Θεμελιώδεις έννοιες της ποινικής δίκης², § 5.2., σελ. 334-335. Γάφος, Ποινική δικονομία⁶, § 20 σελ. 59 επ. ΑΠ 931/1973 ΠοινΧρον ΚΔ, 117. ΑΠ 1920/1997 ΠοινΧρον 1998,645).

⁹ Ανδρουλάκης, ανωτ., § 5.3.1., σελ. 336. Γάφος, ανωτ., § 20 I Β σελ. 60. ΑΠ 734/1978 ΠοινΧρον ΚΗ(1978),784.

¹⁰ Ανδρουλάκης, ανωτ., § 5.3.1., σελ. 337. Ζησιάδης, Ποινική δικονομία, τόμος Β³, § 550 περίπτ. ε' σελ. 414 : ακριβής καθορισμός της πράξης, για την οποία κατηγορείται ο συγκεκριμένος κατηγορούμενος είναι ο επακριβής καθορισμός των πραγματικών περιστατικών τα οποία πληρούν την τυπική μορφή του εν τω νόμω εγκλήματος.

(2.1.). Περαιτέρω, με την ρητή διάταξη του άρθρου 321 § 4 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, σε περίπτωση κατά την οποία (από το κλητήριο θέσπισμα αλλά και) από την κλήση προς εμφάνιση ελλείπει έστω και ένα από τα στοιχεία που αξιώνουν οι παράγραφοι 1 και 2 του εν λόγω άρθρου, τότε τα εν λόγω έγγραφα, (ακριβέστερα οι διαδικαστικές πράξεις της ποινικής προπαρασκευαστικής διαδικασίας που περιέχονται στα έγγραφα αυτά), είναι άκυρες και συνεπώς ακυρότητα της κλήσεως συνεπάγεται και ο ανακριβής καθορισμός της αξιόποινης πράξεως, που περιέχεται στο διατακτικό του παραπεμπτικού βουλεύματος, επομένως και (περιέχεται και) στην κλήση προς εμφάνιση.

(2.1.1.). Η παραπάνω ακυρότητα, ως ρητώς απαγγελλόμενη από το νόμο (βλ. το άρθρο 170 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας), εμφανίζεται κατ' αρχήν σχετική, αφού – σε αντίθεση με την απόλυτη ακυρότητα διαδικαστικών πράξεων (βλ. το άρθρο 171 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) – δεν λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψιν από το δικαστήριο σε κάθε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, αλλά δύναται να προταθεί αποκλειστικώς από τον διάδικο που έχει το προς τούτο έννομο συμφέρον (ιδίως από τον κατηγορούμενο) και τον Εισαγγελέα (άρθρο 173 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας).

(2.1.2) Η ακυρότητα αυτή καλύπτεται, εάν ο κατηγορούμενος εμφανισθεί στο δικαστήριο και δεν προβάλει αντιρρήσεις για την πρόοδό της (άρθρο 174 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας). Προς τούτο, απαιτείται η εν λόγω ακυρότητα να προταθεί αμέσως μόλις αρχίσει η δίκη¹¹ και συγκεκριμένως πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας¹².

3. ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ :

(3.1.) Κατά το διατακτικό του παραπεμπτικού βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, (αριθ. 583/1984), ο κατηγορούμενος φέρεται ότι διέπραξε την εγκληματική πράξη για την οποία κατηγορείται, (χάριν νόμιμης πράξης), υπό την ιδιότητά του ως ιατρού, καθηγητή της Α΄ Ορθοπαιδικής Πανεπιστημιακής Κλινικής του Γενικού Νοσοκομείου ΚΑΤ Αττικής, δηλαδή Ιδρύματος Κοινωνικής Ωφελείας, εντεταγμένου στο Εθνικό Σύστημα Υγείας του Κράτους (Ε.Σ.Υ).

Δηλαδή ο κατηγορούμενος φέρεται ότι διέπραξε τη (νόμιμη) πράξη, (: τη χειρουργική επέμβαση στην σπονδυλική στήλη της Ιωάννας Ματαρά), για την διενέργεια της οποίας απαίτησε χρήματα, **ενώ ήταν υπάλληλος του ανωτέρω Νοσηλευτικού Ιδρύματος** και συγκεκριμένως ως υπάλληλος του Νοσοκομείου Ατυχημάτων και Αποκαταστάσεως Τραυματιών και Αναπήρων Αθηνών «Ο Απόστολος Παύλος»¹³.

¹¹ Ανδρουλάκης, ανωτ., § 5.3.2., σελ. 338 υποσημ. αριθ. 61.

¹² Ζησιάδης, ανωτ. § 551 σελ. 417

¹³ Το εν λόγω Νοσοκομείο, κατά τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του Π.Δ/τος 305/5/17-8-1983, (που ιδρύθηκε με το Β.Δ/γμα της 14/18-8-1952 και λειτουργούσε ως νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου), υπήχθη στις διατάξεις του Ν.Δ/τος 2592/1953 «Περί οργάνωσης της ιατρικής αντιλήψεως» και

(3.2.) Για να στοιχειοθετηθεί αντικειμενικώς η μνησθείσα ποινική κατηγορία, **θα πρέπει αφενός το παραπεμπτικό Βούλευμα να δέχεται κι αφετέρου από την ακροαματική διαδικασία να αποδεικνύεται (μεταξύ άλλων και) ότι ο κατηγορούμενος ήταν στον κρίσιμο χρόνο υπάλληλος του ανωτέρω Νοσηλευτικού Ιδρύματος, καθώς και ότι - υπό την ιδιότητά του αυτήν - του είχε αρμοδίως ανατεθεί και το συγκεκριμένο έργο, στα πλαίσια του οποίου και κατά την ένασκηση αυτού, διέπραξε την ανωτέρω εγκληματική πράξη.** Θα πρέπει δηλαδή να αποδειχθεί πως στον κατηγορούμενο είχε ανατεθεί νομίμως, (στα πλαίσια σχέσης δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, αδιάφορο νομικώς), η χειρουργήση ασθενών του ανωτέρω νοσοκομείου, οι οποίοι έπασχαν από ασθένειες της ιατρικής ειδικότητάς του (ορθοπεδικής). Και προς τούτο, απαιτείται αυτός να υπήκουε σε σχετικές εντολές του νοσοκομείου αυτού, υπό την έννοια ότι **(α)** εκείνος που θα του έδιδε την σχετική εντολή (να διενεργήσει την προκειμένη χειρουργική επέμβαση) θα ήταν το αρμόδιο, ιεραρχικώς ανώτερο, διοικητικό όργανο του Νοσοκομείου, **(β)** ότι η εντολή αυτή θα ήταν εντός των αρμοδιοτήτων που είχαν ανατεθεί στον κατηγορούμενο, επί τη βάσει συγκεκριμένης διατάξεως του Κανονισμού ή Οδηγίας του Νοσοκομείου και **(γ)** ότι η ανωτέρω εντολή του προϊσταμένου του να ήταν για τον κατηγορούμενο, ως υπάλληλο του νοσοκομείου, υπό την έννοια πως αυτός είχε υποχρέωση να πειθαρχήσει σε αυτήν.

Όμως, στο διατακτικό του εν λόγω παραπεμπτικού Βουλεύματος (εντεύθεν δε – και αναγκαστικώς στην κλήση προς εμφάνιση η οποία επιδόθηκε στον κατηγορούμενο, προκειμένου να εμφανισθεί στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου), ουδεμία γίνεται μνεία των ανωτέρω γεγονότων και ιδιαιτέρως δεν διαλαμβάνεται σε αυτό, βάσει ποίας διατάξεως νόμου, κανονισμού ή οδηγίας του Νοσοκομείου ΚΑΤ, έχει ανατεθεί στον κατηγορούμενο η διενέργεια ιατρικών πράξεων όπως η προαναφερθείσα, προκειμένου να καταστεί δυνατόν στον κατηγορούμενο να αντικρούσει την κατηγορία¹⁴. Με αποτέλεσμα να μην στοιχειοθετείται εξ αντικειμένου η κατηγορία που αποδίδεται στον τελευταίο με το Βούλευμα αυτό, αφού δεν παρατίθενται σε αυτό πραγματικά περιστατικά, με τα οποία να εξειδικεύεται συννόμως και παραδεκτώς ο όρος «των καθηκόντων του», που συμπεριλαμβάνεται στο πραγματικό του εφαρμοζόμενου εν προκειμένω κανόνα δικαίου και συγκεκριμένως του άρθρου 235 του Ποινικού Κώδικα. Αντιθέτως, στο ως άνω Βούλευμα, γίνεται ανεπιτρεπτώς και συνεπώς ακύρως μόνον η αόριστη αναφορά περί του ότι η πράξη της χειρουργικής επέμβασης ανάγεται στα καθήκοντά μου, χωρίς καμμία περαιτέρω εξειδίκευση, όπως ανωτέρω αναπτύχθηκε.

(3.3.) ΚΑΤΟΠΙΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ :

αποτελεί έκτοτε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, που οργανώνεται, διοικείται και λειτουργεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ανωτέρω νομοθετικού διατάγματος.

¹⁴ Βλ. Ζησιάδη, ανωτ., § 550 περίπτ.ε' σελ. 414. Καράμπελα, Η μεταβολή και αναθεώρηση της ποινικής κατηγορίας, έκδ. 1995, § I Α σελ. 21. Τον ίδιο, Περί του ακύρου κατηγορητηρίου, ΠοινΧρον Κ, 817.

ΠΡΟΣΒΑΛΛΩ

ενώπιον του δικαστηρίου σας (κατ' άρθρο 176 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας), **ΕΠΙ ΑΚΥΡΟΤΗΤΙ, ΤΗΝ ΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗ**, δυνάμει της οποίας καλούμαι σήμερα ενώπιον του Δικαστηρίου σας, λόγω του ότι το διατακτικό του ανωτέρω παραπεμπτικού βουλεύματος, (που συμπεριλαμβάνεται στην προσβαλλομένη ήδη κλήση μου), **δεν περιέχει ακριβή καθορισμό της αξιόποινης πράξης για την οποία κατηγορούμαι και**

ΖΗΤΩ

να κηρύξετε με απόφασή σας ΑΚΥΡΗ την εν λόγω κλήση.

Αποδεικνύω δε την επικαλούμενη εν λόγω έλλειψη από το κείμενο της κλήσεως αυτής που αφενός σας προσκομίζω κι αφετέρου έχετε στην δικογραφία σας (άρθρα 320 § 2 εδάφ. γ', δ' και 321 § 5 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β

ΜΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΕΠΙΤΡΕΠΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΥ

(1) Τίθεται το ερώτημα : Από ποιο αποδεικτικό στοιχείο προκύπτει ότι ο κατηγορούμενος, στον χρόνο κατά τον οποίο φέρεται πως διέπραξε την εγκληματική πράξη για την οποία κατηγορείται, ήταν – κατά την ανωτέρω έννοια - υπάλληλος του Νοσοκομείου και επιπροσθέτως ότι σε αυτόν είχε ανατεθεί – και από ποιόν, δυνάμει δε ποιού Κανονισμού, Οδηγίας ή Νόμου ; – το έργο της χειρουργικής ασθενών που είχαν εισαχθεί στο ανωτέρω Νοσοκομείο ;

(1.2.) Δεν υπάρχει κ. Δικαστές, περί τούτου κανένα αποδεικτικό μέσο στην δικογραφία, διότι ουδεμία έννομη σχέση, (δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου) με συνδέει κι ούτε ποτέ με συνέδεε με το ΚΑΤ. Και για εμένα τουλάχιστον, είναι απορίας άξιον το ότι ουδείς από τους δικαστές και τους εισαγγελείς, τους ασχοληθέντες με την παρούσα υπόθεση, τόσο στο προανακριτικό, όσο και στο ενδιάμεσο στάδιό της, (αυτό των δικαστικών συμβουλίων), φρόντισε να πληροφορηθεί υπό ποίαν ακριβώς ιδιότητα λειτουργούσα στο ΚΑΤ. Από ό,τι πάντως αντιλαμβάνομαι, γενική και δεδομένη για τους ανωτέρω δικαστικούς λειτουργούς ήταν η εντύπωση ότι εγώ, ως ιατρός ειδικευμένος, είμαι υπάλληλος του ανωτέρω νοσοκομείου, δηλαδή είτε ως ιατρός του Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.), κατέχω νομοθετημένη οργανική θέση στο ανωτέρω Νοσηλευτικό Ίδρυμα, (δηλαδή δημόσιος υπάλληλος) είτε ως παρέχω στο Ίδρυμα αυτό τις συναφείς με την εν λόγω ιδιότητα και ειδικότητά μου συναφείς υπηρεσίες μου, δυνάμει συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ή συμβάσεως ανεξάρτητων υπηρεσιών με αυτό. **Ουδέν αναληθέστερον τούτου.** Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω απολύτως καμιά σχέση (υπαλλήλου δημοσίου ή ιδιωτικού ή παροχής ανεξάρτητων υπηρεσιών) με το

περί ου ο λόγος Ίδρυμα. Επί του ζητήματος δε αυτού, επιτρέπατέ μου να σας εκθέσω τα ακόλουθα, άκρως κρίσιμα για την υπόθεση, πραγματικά περιστατικά. Είμαι Αναπληρωτής Καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, δηλαδή είμαι υπάλληλος του εν λόγω Ανωτάτου Πνευματικού Ιδρύματος, με σχέση δημοσίου δικαίου και συνεπώς δεν θα μπορούσα εκ του νόμου, ταυτοχρόνως, να είμαι και υπάλληλος στο Ε.Σ.Υ., δηλαδή να συνδέομαι με αυτό με σχέση δημοσίου δικαίου. Εξάλλου, δυνάμει νόμου, το Πανεπιστήμιο Αθηνών έχει, σε συγκεκριμένα νοσηλευτικά Ιδρύματα των Αθηνών, τις αποκαλούμενες Πανεπιστημιακές Κλινικές, οι οποίες φυσικώ τω λόγω στελεχώνονται αποκλειστικώς από ιατρούς, μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Οι Κλινικές αυτές εδρεύουν εντός των κτιρίων των ανωτέρω νοσοκομείων, με τα οποία ΑΠΛΩΣ ΣΥΣΤΕΓΑΖΟΝΤΑΙ, χωρίς οι καθηγητές ιατροί - όλων των καθηγητικών βαθμίδων - να έχουν ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΚΑΣΤΟΤΕ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΜΟΝΟΝ ΣΥΣΤΕΓΑΖΟΝΤΑΙ. Αυτοί, (οι καθηγητές ιατροί, όπως και οι κατά καιρούς εκπαιδευόμενοι σε ειδικότητες νέοι ιατροί), ευρίσκονται υπό την υπηρεσιακή εξάρτηση αποκλειστικώς των ιεραρχικώς προϊσταμένων τους Αρχών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Περαιτέρω, το έργο των καθηγητών-ιατρών είναι διπλό και συγκεκριμένως αφενός διδακτικό κι αφετέρου καθαρώς έργο παροχής ιατρικών υπηρεσιών. Ειδικότερα, η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών οργανώνει 1) το πρόγραμμα των σπουδών των φοιτητών της ανά Διδακτικό Τομέα, το οποίο διεκπεραιώνουν οι Καθηγητές αυτής/ιατροί και 2) τη στελέχωση των ανά Νοσοκομείο Κλινικών της, με πανεπιστημιακούς ιατρούς όλων των βαθμίδων, στο οποίο προσφέρονται ιατρικές υπηρεσίες, συναφείς με την εξειδίκευση κάθε Κλινικής, οι δε εν λόγω ιατροί, κατά τα προεκτεθέντα, ουδεμία έχουν υπηρεσιακή σχέση ή εξάρτηση με/από την Διοίκηση του Νοσοκομείου, εντός του κτιρίου όπου στεγάζεται η Πανεπιστημιακή Κλινική, στην οποία προσφέρουν τις υπηρεσίες τους¹⁵. Στην προκειμένη περίπτωση, η εγχείρηση της ασθενούς κ. Ματαρά από εμένα έγινε στην Πανεπιστημιακή Κλινική του ΚΑΤ και συνεπώς εκτός διοικητικής δικαιοδοσίας του Νοσοκομείου αυτού. Συνεπώς, δεν αληθεύει η παραδοχή του κατηγορητηρίου, κατά την οποία η ιδιότητά μου ως υπαλλήλου (και συνεπώς συννόμως υποκειμένου του εγκλήματος της παθητικής δωροδοκίας που μου αποδίδεται με αυτό), προέκυπτε από υπηρεσιακή σχέση μου (άρα και εξάρτηση) με το Νοσοκομείο ΚΑΤ, από την Διοίκηση του οποίου εξεπορεύθη, φυσικώ τω λόγω (ομοίως κατά το κατηγορητήριο, ως σιωπηρώς εξυπακουόμενη παραδοχή) και η εντολή προς εμένα να διενεργήσω την χειρουργική επέμβαση στην κ. Ματαρά. **Επομένως, αποδεικνύεται ότι δεν αληθεύει συστατικός όρος της αντικειμενικής υποστάσεως του προκειμένου εγκλήματος, σύμφωνα με την εκδοχή του κατηγορητηρίου, αφού αποδεικνύεται ότι είμαι υπάλληλος άλλου φορέα εν σχέσει με εκείνον που δέχεται το κατηγορητήριο, αφού (προκύπτει ότι) δεν έλαβα από το ΚΑΤΑ καμμία εντολή να προβώ σε χειρουργική πράξη επί της ανωτέρω ασθενούς, άρα – κατά την εκτέλεση της χειρουργικής πράξης - δεν έδρασα ως υπάλληλος αυτού, όπως δέχεται το κατηγορητήριο.**

¹⁵ Βλ. χαρακτηριστικά το αριθ. πρωτ. 4007/8-1-2002 έγγραφο του Προέδρου της Ιατρικής Σχολής Αθηνών, Καθηγητή Χρ. Κίττα.

(1.3.) Ερωτάται, στην συνέχεια, εάν είναι επιτρεπτή στο σημείο τούτο, η μεταβολή του κατηγορητηρίου.

(1.3.1.) Σύμφωνα με τα παγίως κρατούντα στη θεωρία και τη συναφή νομολογία, αντικείμενο της ποινικής δίκης, είναι αποκλειστικώς η κατηγορία που αποδίδεται στον κατηγορούμενο. Επομένως, το δικαστήριο δεν επιτρέπεται να κρίνει και να αποφασίσει για πραγματικά περιστατικά, που δεν συμπεριλαμβάνονται στο κατηγορητήριο, έστω και αν τα περιστατικά αυτά προέκυψαν κατά την συζήτηση της κατηγορίας, κατά την ακροαματική διαδικασία. Διαφορετικά, επέρχεται απόλυτη ακυρότητα της τυχόν καταδικαστικής αποφάσεως, η οποία είναι αναιρετέα, διότι με τον τρόπο αυτόν παραβιάζονται οι διατάξεις που αφορούν την κίνηση της ποινικής δίωξης, κατά το άρθρο 171 § 1 εδάφ. β' του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας¹⁶, αφού ο κατηγορούμενος καταδικάζεται για πράξη ουσιωδώς διάφορη από εκείνη που περιγράφεται στο κατηγορητήριο¹⁷, γιαυτό και δεν επιτρέπεται βελτίωσή του.

(1.3.2.) Με βάση την ανάλυση που προηγήθηκε, είναι εμφανές, ότι το δικαστήριό σας δεν έχει το δικαίωμα να μεταβάλει το κατηγορητήριο στο σημείο του αυτό, ώστε ενώ εισήχθην να δικασθώ ως ενεργήσας ως υπάλληλος του ΚΑΤ, να καταδικασθώ εν τέλει ως ενεργήσας ως υπάλληλος του Πανεπιστημίου Αθηνών.

¹⁶ Καράμπελας, Η μεταβολή και αναθεώρηση της ποινικής κατηγορίας, έκδ. 1995, § I Α σελ. 21 επ..

¹⁷ Ανδρουλάκης, Θεμελιώδεις έννοιες της ποινικής δίκης, § 9.2., 394-396. Πρβλ. και Σταθόπουλο, Η μεταβολή της ποινικής κατηγορίας, έκδ. 1990, σελ. 48, καθώς και Καλφάλη, Το έννομο αγαθό, ως βάση για την λύση του προβλήματος της μεταβολής της κατηγορίας, έκδ. 1986.